

DIMÉNY H. ÁRPÁD

homo(genezis)fon

*„Sok ember azt hiszi, hogy az anyukája méhéből
csúszott ki, mint valami szépséges medúza...”*

Mike Mykanic

engem anyám hangja szült valamiféle evidenciának,
torka gödréből első szóként hagytam el a bűvös száját.
nem példátlan hisz isten is csak úgy az űrbe mondta *fiat...*,
aztán el is küldte közénk... – olvasta nekem esténként a Bibliát,
hogy megölték, megfeszítették – a halálra készített már az elején,
azóta mindig erre emlékeztet haja sírgödör feketén.
körvonala a régi most hogy már nem festi magát,
csak nézi az életet, mint kirakatból a próbababák.

anyám a hangadó, s a gyerekkor véget ért beszélgetés.
altass el, ne menj dolgozni, maradj még a fiad kérve kér.
elsóhajtott és újjászületni vágyó alkalom az ajkamon,
a szinte szakadatlan áradat ma foszlányos tartalom.
helyette kiáltsam égnek, uram, tréfáid kifogytak,
visszhangként zengjen, de értelme veszett a szónak.
szíve és gyomra minden nyavalyája ellenére,
csak irgalom kell, csak lenne már béke végre!

anyám könnyei félig az enyéme, már ez is haladás,
még mindig a gyermek nézi őt, ma meghal más.
egy kicsit örülök, hogy vereséget szenved,
úgy mondott bele a világba, hogy az nem létezhet:
hogy legyek hős e mértanilag egzakt mindenségben,
te tudod, te ott leszel, megoldod, de én mégsem.
vizet adhatok, esetleg lepedőt cserélek, ezt megteheti bárki,
harmadnapra ... in nomine patris, et filio, et spiritus sancti.

anyám, a fájdalom lassú méltósággal bontja csonkolt szárnyait,
hányásrohamba torkollik, sugárzik hús alatt a csontot törő ekrazit.
rosszul festett hajad az álom fakó fényében von fölém sátrat,

férjed aszott teste, mint a koszorúk, fenyőszagot áraszt.
először látlak úgy, ahogy fentről látnak, együtt húzzuk a strigulát.
nem védsz meg, nem védlek, apám haldoklik, s mi krepp-papírfigurák.
az éjszaka egyik oldalt behatol, a másik oldalon lyukat üt a semmibe,
anyám, egy szóval mondd, és ... de csak szöközök, és nincs ige.

Fecske utca 12

1.
nálunk még lift sem volt
csak egy lepukkant hátsó bejárat
azon jártak ki-be összevissza
a közvetlen szomszéd a huzatot szidta
földszinten laktunk
s ehhez járt egy kis udvar
kert na meg a lépcsőházi húgy-
szag ami leginkább nekem
volt ismerős eltartott
amíg nyakamból előhalásztam
s próbálkoztam a kulccsal

egyszer rajtakaptam egy lányt
ott kuporgott tekintetemtől
megalázottan miközben
csorgott lába aranyló
pihéi közül a vizelet
dühömben hogy anyámnak
kell majd felmosnia
kirángattam és fenéken rúgtam
aztán később amikor már
a fürdőszobában csak magam voltam
biológiailag teljesen érett
levetkőztettem valami
megmagyarázhatatlan félszeg akarattal
s hasára kentem magom

2.
tizenhárom lakrész egy tömbben
az elosztása egyedi
a földszinti meg az utolsó emeleten háromszobás
az elsón pedig egy garzonlakás
nem emlékszem hogy hívták a fickót
aki egy ideig ott lakott
valami romános név dereng
arca olyan vízszerű volt
homlokán újszülött kígyóként
tekeregtek az erek
feje félbehagyottnak tűnt
egyszer majdnem bennégett
de meg is megfulladhatott volna
a levegőnek zavaros ízét
a füstöt én vettem észre
aztán apám bemászott az
ablakon ő pedig részegen feküdt
majd a vinil-padlóburkolatra okádott
ahányszor találkoztunk
mosolyogva emlegette
megmentettél kölyök csokit veszek
de talán annyit sem ért neki az élete

3.
soha nem láttam senkit úgy ajtót berúgni
mint azt a nagydarab civil ruhás jagellót
ő volt az erő az egyenruhások közt
csattant a bakancs ugyancsak fölöttünk
az ajtó ki gondolta volna alig engedett
aztán arcától a nadrágja ráncáig feszült
a tizedik csattanásra betört
s talán tehetetlen dühében
adta a szájhasító pofont
a férfinak akit én mentettem meg
kitépték cipőfűzőit nadrágszíját
hátratört kézzel fájdalmában
is vigyorgott rám a lépcsőfeljáróról
ajka mozgott groteszkül elnyúlt
ne félj lesz csoki

facebukolika

most ős s tavasz között télbe fúlva
mint domb sarába fagyott televény
nyápic lelkemet balzsamozd újra
már nem kell a mesétlen kinti fény

ne küldj szomorúságot mély havat
a kódhiba még megfejtésre vár
– hogy minket is felkap s belefogat
kereng majd létformába önt a gyár?

kárpótol a kristályos szervetlen
hol gerle boldogak a boldogak
s beköltözhető virtuál' terem
a nevéen nevezhető dolgoknak

semmibe telepítek programot
az létrehoz egy új parancsikont
úgy érzem ebben egyre jobb vagyok
gesztusgyakorlat képernyősíkon

bár egyéb munka sose lenne itt
pásztorként olvasom a szavakat
romlandó testben élő monolit
írj rám üzenj eljött a pillanat

áramló adatok sodra mélye
fájlokat másol át másik fájlba
vegyülünk álmatag konkáv térbe
s marad az érzések gigabájtja